

Arrest

nr. 103 266 van 22 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2013.

Gelet op de beschikking van 22 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat de door hem aangevoerde problemen met de Maobadi van louter lokale aard zijn en omdat de beweerde problemen met de autoriteiten als gevolg van zijn betrokkenheid bij de dood van R.B. ongeloofwaardig zijn.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat de beweemde problemen van verzoeker met de Maobadi van louter lokale aard zijn. Er is voor hem derhalve een intern hervestigingsalternatief in een ander deel van zijn land van herkomst voor handen. Verzoeker brengt geen objectieve argumenten aan die aantonen dat een hervestiging in een ander deel van zijn land niet redelijk mogelijk is; hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift nog op dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker is echter meerderjarig; de Raad ziet dan ook niet in op welke manier een hervestiging in een ander deel van Nepal niet mogelijk zou zijn.

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken d.d. 17 augustus 2012 aangaande Nepal, merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de beweemde problemen met de Maobadi, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Wat betreft de problemen met de autoriteiten als gevolg van zijn betrokkenheid bij de dood van R.B., brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid in een ander daglicht stellen. Hij beperkt zich louter tot het minimaliseren en het vergoelijken ervan.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 maart 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat zij thans een krantenartikel kan indienen dat zij gevonden heeft in het huis van haar nonkel en waarin haar relaas en de vervolgingsfeiten worden ondersteund.

De verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen aannemelijke verklaring heeft voor het laattijdig indienen van het krantenartikel van januari 2012 en het indienen van een krant enkel aangeeft dat een artikel werd gepubliceerd.

Daargelaten het laattijdig indienen van het krantenartikel wijst de Raad er vooreerst op dat de vertaling van het stuk dermate amateuristisch is dat het niet te begrijpen valt. Hoe dan ook, documenten moeten

worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. *In casu* is het relaas niet geloofwaardig omdat (i) de uiteengezette reisweg van verzoekende partij ongeloofwaardig is, (ii) INSEC (de belangrijkste mensenrechtenorganisatie in Nepal) zelf aangeeft dat er momenteel geen enkele vervolging is op welk niveau dan ook van royalisten in Nepal, (iii) verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande het arrestatiebevel dat tegen haar is uitgevaardigd, (iv) zij niet weet of het arrestatiebevel verdere gevolgen heeft gekend, en (v) het niet geloofwaardig is dat haar VDC, als officiële instantie van de Nepalese overheid, een brief d.d. 4/4/2069 (19 juli 2012) in haar belang uitreikt waarin wordt gevraagd haar de nodige hulp te bieden en dit terwijl zij door de Nepalese autoriteiten gezocht en beschuldigd zou worden wegens haar betrokkenheid bij een gevecht met dodelijke afloop. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die bovenstaande pertinente vaststellingen, die daadkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zo geeft zij aan dat het onredelijk is van haar te verwachten dat zij gedetailleerde verklaringen kan afleggen aangaande het arrestatiebevel. Echter, van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Dat verzoekende partij niet weet of het arrestatiebevel verdere gevolgen heeft gekend, wijst op een desinteresse in haar hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoekende partij geschetste vrees in te schatten. Het feit dat zij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoekende partij en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Bovendien zijn de beweerde problemen van verzoekende partij met de Maobadi, voor zover geloofwaardig, van louter lokale aard en is er derhalve een intern hervestigingsalternatief in haar land van herkomst voorhanden. De opmerking van verzoekende partij dat zij niets of niemand meer heeft in haar land van herkomst overtuigt niet. Deze uitvlucht hield verzoekende partij immers niet tegen om een hele reisweg af te leggen naar een Europees land waarvan zij de taal niet kent om er asiel aan te vragen en er een nieuw leven op te bouwen. Het is dan ook ongeloofwaardig dat zij “omdat zij niets of niemand meer heeft”, zich niet in een ander deel in haar eigen land zou kunnen vestigen om nieuwe problemen met de maoïsten, omwille van haar royalistische sympathieën en omwille van haar betrokkenheid bij de dood van een Maobadi-leider, te vermijden.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, [http://curia.europa.eu RvS](http://curia.europa.eu/RvS) 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar artikels aangaande corruptie in Nepal, een rapport van Amnesty International van 2012 aangaande de algemene veiligheidssituatie in Nepal, en naar reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken d.d. 17 augustus 2012 aangaande Nepal, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie vermag evenmin geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoekende partij over een intern hervestigingsalternatief beschikt gezien deze niet ingaat op de mogelijkheid voor interne hervestiging.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad merkt daarnaast op dat de begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”*

Het tweede lid van dit artikel stelt dat *“interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...”* niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat uit de informatie die verzoekende partij aanbrengt niet blijkt dat zij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c).

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS